

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษา เรื่องความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาและนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ผู้เขียนได้กำหนดวัตถุประสงค์การศึกษาค้นคว้าเพื่อ 1) ทราบถึงระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษา และนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2) เปรียบเทียบระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาเพศชาย และนักกีฬาเพศชายตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 3) เปรียบเทียบระดับความมีน้ำใจ นักกีฬาของนักศึกษาเพศหญิงและนักกีฬาเพศหญิงตัวแทนมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2543 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ครั้งนี้แบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) จำนวน 140 คน และกลุ่มนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มีรายชื่อส่งเข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 28 ณ มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ระหว่างวันที่ 7-14 มกราคม 2544 จำนวน 140 คน

ผู้เขียนได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา โดยการนำแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา ไปทดสอบกับนักศึกษาที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย และนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แล้วนำผลการทดสอบที่ได้มา วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ เพื่อทราบถึงระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษา และนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และวิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที่ (t - test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกันเพื่อเปรียบเทียบระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษา เพศชาย และนักกีฬาเพศชายตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และเพื่อเปรียบเทียบระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาเพศหญิง และนักกีฬาเพศหญิงตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย มีระดับความ มีน้ำใจนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับดี เมื่อเปรียบเทียบระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของ นักศึกษาเพศชายที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย และนักกีฬาเพศชายตัวแทน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ระดับความมีน้ำใจ นักกีฬาของกลุ่มนักกีฬาเพศชายตัวแทน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่สูงกว่ากลุ่มนักศึกษาเพศชายที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย

อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาเพศหญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย และนักกีฬาเพศหญิงตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่าระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มนักกีฬาเพศหญิงตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่สูงกว่ากลุ่มนักศึกษาเพศหญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬามหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษา และนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้เขียนได้แยกอภิปรายผลเป็นประเด็นต่าง ๆ ตามลำดับดังนี้

1. กลุ่มนักศึกษาที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักศึกษา มีกิจกรรมร่วมกันภายในมหาวิทยาลัยเอง ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักศึกษาสามารถแสดงความสามารถและแสดงความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่กัน และได้ทราบถึงคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาและผู้ชมกีฬาที่ดี โดยนักศึกษาจะได้ประสบการณ์ตรงจากกิจกรรมนั้น ๆ ได้

จากการสังเกตของผู้เขียนพบว่าทุก ๆ ปี จะมีการจัดกีฬาภายในของมหาวิทยาลัยหลายประเภทกีฬา ซึ่งแต่ละคณะหรือสาขาวิชาต่าง ๆ ได้มีการเตรียมกองเชียร์ของตนเองทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้อง แม้กระทั่งนักศึกษาน้องใหม่ก็จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมนี้แทบทุกคน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เป็นพื้นฐานที่จะช่วยทำให้บุคคลสามารถพัฒนาตนและอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งรวมเป็นส่วนหนึ่งของความมีน้ำใจนักกีฬา ดังคำกล่าวของ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523, หน้า 20) ที่กล่าวถึงน้ำใจนักกีฬาว่า "น้ำใจนักกีฬาเป็นน้ำใจที่ประกอบไปด้วยคุณธรรมที่สำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งอย่างหนึ่งที่เป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้นักศึกษาสามารถมีชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างปกติสุข" ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทั้งนักศึกษาและนักกีฬา มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชติรัตน์ บุญรัตน์ (2534) ที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบและสร้างเกณฑ์ปกติบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกพลศึกษา ของวิทยาลัยครู โดยใช้แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของ กนกวลีเองฉ้วน ผลสรุปได้ว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกพลศึกษา ในวิทยาลัยครู มีบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับสูงมาก จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าความมีน้ำใจนักกีฬา ทั้งของนักศึกษาและของนักกีฬานั้น

มีอยู่ในตัวแล้ว ทั้งนี้สอดคล้องกับทฤษฎีส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ (2522, หน้า 68) ที่ได้กล่าวว่า "น้ำใจนักกีฬาเป็นสิ่งที่ทุกคนควรมีและเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถที่จะมีได้ ไม่จำเป็นว่าผู้นั้นจะเป็นนักกีฬาหรือไม่ บุคคลทั่วไปก็สามารถมีน้ำใจนักกีฬาได้" และที่สำคัญลักษณะของควมมีน้ำใจนักกีฬาที่ปรากฏให้เห็นทั้งของนักศึกษาและนักกีฬาดาวเด่นมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งมีทั้งหมด 17 ด้าน น่าจะเป็นไปตามลักษณะของแบบวัดบุคลิกภาพที่สำคัญของควมมีน้ำใจนักกีฬาของ กนกวลี เองฉ้วน (2529, หน้า 131) ก็คือ ความสำนึกทางจริยธรรม เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะที่จะปฏิบัติตนภายในกรอบของสิ่งที่ถูกต้อง ดีงาม และสังคมยอมรับ ตลอดจนการที่พยายามชักจูงบุคคลอื่นให้ปฏิบัติในลักษณะเดียวกันด้วย ความเชื่อเพื่อเผื่อแผ่ เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการต้องการที่จะให้สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของตนแก่บุคคลอื่น เช่น การช่วยเหลือให้คำแนะนำ เป็นต้น การยอมรับความสามารถของตนเอง เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการรู้จักประมาณตน และยอมรับขีดจำกัดความสามารถของตนเองตามที่เป็นจริง การยอมรับความเป็นจริง เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะการ ยอมรับสถานการณ์ ตลอดจนยอมรับความคิดเห็นของผู้นำตามที่เป็นจริง และยอมปฏิบัติตามสถานการณ์นั้นด้วยความเต็มใจ ควมมีเหตุผล เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการพยายามจะชี้แจงข้อเท็จจริงให้ผู้อื่นเห็น หรือกระทำในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ถึงแม้ว่า การกระทำเดิมจะเป็นประโยชน์ ต่อตัวเองหรือไม่ก็ตาม การให้เกียรติผู้อื่น เป็นการแสดงออก ของบุคคลในลักษณะของการยอมรับนับถือในบทบาท สิทธิ และหน้าที่ของบุคคลอื่น รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของบุคคลอื่น โดยไม่แสดงท่าทีโอหังหรือเยอหยิ่งจองหอง ใช้อวดหรืออวดยกย่องบุคคลอื่นการเคารพคำตัดสิน เป็นการแสดงออกของบุคคล ในลักษณะของการเชื่อฟังปฏิบัติตามยอมรับนับถือผลการตัดสินของผู้ตัดสิน ความอดกลั้น เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการข่มใจตนเอง มีความยับยั้งชั่งใจ รักษาดีอย่างมั่นคง ไม่แสดงอาการโมโหโทโส มีใจคอหนักแน่นและสามารถควบคุมตนเอง การรู้แพ้รู้ชนะ เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการยอมรับผลของการแข่งขัน หรือการต่อสู้ ในทุกรูปแบบ โดยไม่เอาผลของการแพ้หรือชนะมาเป็นอารมณ์ จนทำให้แสดงท่าทีที่ไม่พึงประสงค์ออกมา เช่น การดีใจหรือเสียใจจนมากเกินไป เป็นต้น ความเห็นอกเห็นใจ เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการสนใจปัญหา และความต้องการของบุคคลอื่น มีความรู้สึกทุกขหรือแค้นเมื่อรู้ว่าเขาเดือดร้อน ไม่ซ้ำเติมเมื่อบุคคลอื่นอยู่ในฐานะเสียเปรียบเดือดร้อน หรือการกระทำการบางอย่างผิดพลาดไป ความซื่อสัตย์ เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการปฏิบัติตนตรงต่อความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ไม่คดโกง ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ตรงไปตรงมา ทั้งทางกายวาจา และใจ ความเสียสละ เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการไม่เห็นแก่ตัวแบ่งปันสิ่งต่าง ๆ ที่ตน

พืงมีพืงได้ให้แก่ผู้อื่นตามโอกาสอันควร สละความสุขสบายส่วนตัวเพื่อผลประโยชน์ของบุคคลอื่น หรือต่อส่วนรวม ความยุติธรรมเป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการกระทำที่มีความเที่ยงตรงและเสมอภาคไม่ลำเอียงมีเหตุผลสอดคล้องกับความเป็นจริง ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ความกล้าหาญ เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะที่ไม่ประหม่า ละอายหรือเกรงกลัว มีความกล้าคิด กล้าแสดงความคิดเห็นและกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้องสมควร การยอมรับความสามารถของผู้อื่น เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการยกย่องชมเชยความสามารถของบุคคลอื่น ให้โอกาสบุคคลอื่นที่มีความสามารถมากกว่าตนได้แสดงความสามารถ ความมีวินัย เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อตกลงที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอกมากระทำให้พฤติกรรมนั้นเบี่ยงเบนไปก็จะพยายามปฏิบัติตามกฎระเบียบนั้น ความมีน้ำใจ เป็นการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการให้ความสนับสนุน ส่งเสริมความสามารถของผู้อื่นให้ก้าวหน้า มีชื่อเสียง และตรงกับคำกล่าวของ จรินทร์ ธานีรัตน์ (2514, หน้า 23) ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ (2521, หน้า 35) Bowen and Mitchell (1927) ที่ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันสรุปได้ว่า ลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬา ประกอบด้วยคุณลักษณะ ที่สำคัญและควรส่งเสริมให้มีการปลูกฝัง ซึ่งได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะและการให้อภัย เคารพ กฎกติกา การเล่นด้วยความยุติธรรม ซื่อสัตย์ และการยอมรับในคำตัดสินของกรรมการ

นอกจากนี้ลักษณะดังกล่าวยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิทรชัย อินทிரามภรณ์ (2523) ที่ได้ทำการศึกษาลักษณะที่เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬา โดยใช้แบบสอบถามรวบรวมข้อมูลจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ 125 คน สรุปได้ว่า ลักษณะน้ำใจนักกีฬาที่สำคัญ ประกอบด้วย การรู้แพ้ การรู้ชนะ การรู้ภัย นอกจากนี้ยังรวมถึงลักษณะ ดังนี้คือ พยายามศึกษา และปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ และกติกาของการเล่น และข้อตกลงต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด เคารพและเชื่อฟังคำตัดสิน และคณะกรรมการในการตัดสินรวมทั้งผู้ฝึกสอนตลอดเวลา ไม่เห็นแก่ตัว ใจคอกว้างขวาง เสียสละเพื่อส่วนรวม มีความสุขภาพเรียบร้อย ไม่แสดงอาการเย่อหยิ่ง และ ใฝ่वादต่อผู้อื่น ำเริงสนุกสนานเป็นกันเอง มีความกล้าในสิ่งที่ควร และรู้จักประมาณตน ในความสามารถนั้น ๆ ไม่ยั่วยุก่อกวนหรือกลั่นแกล้งเพื่อนร่วมเล่นด้วยกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rosemary (1979) ที่ได้ทำการสร้างแบบทดสอบวัดเจตคติเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา โดยทำการศึกษากับนักเรียนเกรด 10 – 12 ผลการศึกษาสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่เกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬามีที่เด่นชัด 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่เป็นองค์ประกอบเดี่ยวได้แก่ ความซื่อสัตย์และการเล่นด้วยความยุติธรรม องค์ประกอบที่ 3 เป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กัน คือ ความสุขภาพอ่อนนุ่มและความสามารถควบคุมตนเอง รวมทั้งผลการศึกษาไปยัง

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประยุทธ์ สาริมาน (2526) ได้ศึกษาถึงวิธีการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาของครูพลศึกษาในโรงเรียนขณะมีการเรียนการสอนในชั้นเรียนวิชาพลศึกษา ในระดับมัธยมศึกษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนเรื่องน้ำใจนักกีฬาที่เกี่ยวกับคุณลักษณะน้ำใจนักกีฬาด้านอื่น ๆ ครูพลศึกษาเน้นในเรื่องการให้นักเรียนรู้จักการให้อภัยในความผิดพลาดของเพื่อนร่วมทีม และการให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าระดับความ มีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อยู่ในระดับปานกลางจนถึงระดับดี ซึ่งผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏให้เห็นชัดเจนแล้วถึงความมีน้ำใจนักกีฬาว่ามีอยู่ในตัวของนักศึกษาและนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมีลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬาที่เป็นไปตามแบบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา ทั้ง 17 ด้าน ซึ่งถือได้ว่าสามารถช่วยพัฒนาด้านการกีฬารวมทั้งเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตของตน และผู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านการกีฬาให้มีประสิทธิภาพอีกด้วย

2. การเปรียบเทียบระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาเพศชายที่ไม่ใช่ นักกีฬา

ตัวแทนของมหาวิทยาลัยและนักกีฬาเพศชายตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มนักกีฬาเพศชายตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สูงกว่ากลุ่มนักศึกษาเพศชายที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ กลุ่มนักกีฬาเพศชายตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มนักศึกษาเพศชายที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักกีฬาเพศชายตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้รับการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาจากผู้ฝึกสอน ระหว่างการฝึกซ้อมกีฬาจึงมีประสบการณ์ในการเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬาได้มากกว่ากลุ่มนักศึกษาเพศชายมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ อารวรรณ์ ราชูพิมล (2524) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬาของนิสิตนักศึกษาวิชาเอก พลศึกษา ชั้นปีที่ 3 และ 4 ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร จำนวน 240 คน ผลปรากฏว่าของนิสิตนักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬาได้อย่างถูกต้อง นิสิตนักศึกษาชายและหญิงและชั้นปีที่ 3 - 4 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกัน และผลการศึกษายังไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชติรัตน์ นุญรัตน์ (2534) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบและสร้างเกณฑ์ปกติ บุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกพลศึกษาของวิทยาลัยครู จำนวน 363 คน โดยแยกเป็นนักศึกษาชาย จำนวน 262 คน และนักศึกษาหญิง จำนวน 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ

ความมีน้ำใจนักกีฬาของ กนกวลี เองฉ้วน ซึ่งประกอบด้วย ข้อคำถามที่วัดบุคลิกภาพที่สำคัญของ ความมีน้ำใจนักกีฬา 17 ด้าน จำนวน 42 ข้อ แบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษานหญิง ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกพลศึกษา ในวิทยาลัยครู มีบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังได้มีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา และทำการทดลองเพื่อปลูกฝัง ความมีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งผลการศึกษายังไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ Smith (1978) ที่ได้ ทำการศึกษาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน ชายและหญิง เกรด 7 – 12 โดยใช้แบบทดสอบ ฉบับ A ของ ฮาสคินส์ (Haskins Action – Choice Test) ได้ทำการศึกษาทั้งกับกลุ่มตัวอย่าง ที่ประกอบด้วย นักกีฬาชายจำนวน 120 คน ไม่ใช่ นักกีฬาชายจำนวน 120 คน นักกีฬาหญิงจำนวน 120 คน และไม่ใช่ นักกีฬาหญิงจำนวน 120 คน จากโรงเรียนของรัฐบาลในโอปปีเรีย พาริช หลุยเซียน่า ผลปรากฏว่านักกีฬาและไม่ใช่ นักกีฬามีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกัน ประสบการณ์ในการแข่งขัน ไม่มีผลต่อการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬา ดังนั้นจะเห็นได้ว่าระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของ นักกีฬาเพศชายตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สูงกว่า นักศึกษาเพศชายที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทน มหาวิทยาลัย ซึ่งส่งผลให้การศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ประสบผลสำเร็จและต้องมีการพัฒนา ไปอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งยังเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนพลศึกษา ผู้ฝึกสอนกีฬา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาได้พัฒนา ปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้แก่ นักศึกษาและนักกีฬาอย่างทั่วถึง อันจะส่งผล ให้การกีฬาระดับมหาวิทยาลัยมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยด้วย

3. เมื่อเปรียบเทียบระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษานักศึกษาเพศหญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬา ตัวแทนของมหาวิทยาลัยและนักกีฬาเพศหญิงตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ระดับความ มีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มนักกีฬาเพศหญิงตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สูงกว่ากลุ่มนักศึกษานักศึกษา เพศหญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ กลุ่มนักกีฬา เพศหญิงตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาสูงกว่าค่าเฉลี่ย ของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มนักศึกษานักศึกษาเพศหญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักกีฬาเพศหญิงตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีการปลูกฝังความมีน้ำใจ นักกีฬาจากผู้ฝึกสอน ระหว่างการฝึกซ้อมกีฬาจึงมีประสบการณ์ในการเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา ได้มากกว่ากลุ่มนักศึกษานักศึกษาเพศหญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ อภรณ์ ราชมิมล (2524) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็น เกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬาของนิสิตนักศึกษา วิชาเอกพลศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4

ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร จำนวน 240 คน ผลปรากฏว่าของนิสิตนักศึกษาวิชาเอก
พลศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬาได้อย่างถูกต้อง นิสิตนักศึกษา
ชายและหญิงและชั้นปีที่ 3 - 4 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญของน้ำใจนักกีฬาไม่
แตกต่างกันและผลการศึกษาคั้งนี้ยังไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ โชติรัตน์ บุญรัตน์ (2534)
ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบและสร้างเกณฑ์ปกติบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกพลศึกษาของวิทยาลัยครู จำนวน 363 คน โดยแยกเป็นนักศึกษาชาย
จำนวน 262 คน และนักศึกษาหญิง จำนวน 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น
แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของ กนกวลี เอ่งฉ้วน ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม
ที่วัดบุคลิกภาพที่สำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา 17 ด้าน จำนวน 42 ข้อ แบบทดสอบเป็น
แบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ระดับปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกพลศึกษาในวิทยาลัยครู มีบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา ไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังได้มีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความมีน้ำใจ
นักกีฬา และทำการทดลองเพื่อปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ เช่น
Smith (1978) ได้ทำการศึกษาความมีน้ำใจนักกีฬาของ นักเรียนชายและหญิง เกรด 7 - 12 โดยใช้
แบบทดสอบฉบับ A ของฮาสคินส์ (Haskins Action - Choice Test) ได้ทำการศึกษากับ
กลุ่มตัวอย่างที่ประกอบด้วย นักกีฬาชายจำนวน 120 คน ไม่ใช่กีฬาชายจำนวน 120 คน
นักกีฬาหญิงจำนวน 120 คน และไม่ใช่กีฬาหญิงจำนวน 120 คน จากโรงเรียนของรัฐบาล
ในไอบีเรีย พาริช หลุยเซียน่า ผลปรากฏว่า นักกีฬาและไม่ใช่กีฬาที่มีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกัน
ประสบการณ์ ในการแข่งขันไม่มีผลต่อการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬา ดังนั้นจะเห็นได้ว่านักกีฬา
เพศหญิงตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีคุณธรรมหรือระดับความมีน้ำใจนักกีฬา สูงกว่านักศึกษา
เพศหญิงที่ไม่ใช่กีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย ซึ่งส่งผลให้การกีฬาในระดับมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับ
ที่สามารถจะประสบผลสำเร็จในระดับหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมในทางด้านร่างกายและจิตใจ
ด้วย ซึ่งความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นส่วนหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้นักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการศึกษาไปใช้

1. จากผลการศึกษาพบว่า ระดับความมีน้ำใจนักกีฬาของนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ อยู่ในระดับดีซึ่งทำให้สามารถทราบถึงแนวทางในการส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย ได้ต่อไป

2. จากผลการศึกษาพบว่า นักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยมีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาที่สูงกว่าหรือดีกว่า นักศึกษาที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย ดังนั้นจึงเป็นแนวทางหนึ่งที่ครูผู้สอนสาขาวิชาพลศึกษาหรือผู้เกี่ยวข้องในแวดวงการศึกษาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สามารถนำไปใช้ในการพัฒนา หรือปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาในการเรียนการสอน การฝึกซ้อมกีฬาในชมรมกีฬาต่าง ๆ ได้

3. ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการกีฬาของมหาวิทยาลัย ควรให้การส่งเสริมสนับสนุนปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้นักศึกษาที่ไม่ใช่ นักกีฬา และนักกีฬาตัวแทนของมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ทุก ๆ ระดับอย่างต่อเนื่อง

4. ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการกีฬาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ควรให้การปลูกฝังแก่นักกีฬาตัวแทน และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยที่ใช่ นักกีฬาในระดับชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นน้องใหม่ในสังคมมหาวิทยาลัยและนักกีฬาของชมรมต่าง ๆ ที่เข้ามาสมัครเป็นนักกีฬาใหม่ ของชมรมนั้น ๆ รวมทั้งการเรียนการสอนในสาขาวิชาพลศึกษา เพื่อเป็นพื้นฐานและปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาอันจะเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาที่เกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา ในแต่ละองค์ประกอบ หรือแต่ละด้านของนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และนักศึกษาที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย
2. ควรมีการศึกษาที่เกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬา โดยมุ่งศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เช่น ระดับชั้นปี อายุ ประเภทของกีฬา เป็นต้น
3. ควรทำการศึกษาในลักษณะเช่นเดียวกันนี้ กับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาระดับอื่น ๆ เช่น มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ เป็นต้น
4. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับระดับความมีน้ำใจนักกีฬาระหว่างเพศของนักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และนักศึกษาที่ไม่ใช่ นักกีฬาตัวแทนมหาวิทยาลัย เพื่อศึกษาว่าระดับความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันหรือไม่ และเป็นแนวทางให้กับผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์
5. ควรมีการศึกษาที่เกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬาในรูปแบบของการศึกษาที่แตกต่างกันไปจากการศึกษาในลักษณะนี้ เช่น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการศึกษา เป็นต้น
6. ควรมีการสร้างแบบทดสอบความมีน้ำใจในนักกีฬา ที่มีสถานการณ์ทางสังคมอยู่ในแบบทดสอบด้วยเพื่อไม่ให้เกิดการโน้มเอียงของแบบทดสอบสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่ นักกีฬา